

20 pCt. over de omgivende Guldlandes. Nu siger Regeringen: Naar og saa længe dette er Tilfældet, kan vi ikke forsvare at stille Forslag om Hjælp til Industrien. Jeg har lejlighedsvis hørt den højtærede Handelsminister sige om denne Undersøgelse, at den var noget saa mageløs i Retning af Grundighed og Omhyggelighed, og jeg kan naturligvis ikke benægte dette. Men hvad Resultatet angaar, saa kan det ikke være kommet Regeringen overraskende, thi da Industriens Folk den 17. Januar i Aar henvendte sig til Regeringen, sagde de, at det, der var i Vejen, var, at deres Produktionsomkostninger var ca. 20 pCt. for høje i Forhold til de omgivende Landes. Der forelaa altsaa ved Undersøgelens Begyndelse egen Tilstaaelse; de Folk, der gør sig skyldige i det paa Forhaand lidt mistænkelige at forsøge at lave Klæde og andre Tekstilvarer her i Landet, tilstod straks, og dog satte man hele denne Undersøgelse i Gang. Og Tilstaaelsen blev, hvad der er uhyre sjældent, afgivet skriftligt. I Industriraadets Skrivelse af 27. Januar til Regeringen gentages det, hvad der var forebragt mundtligt, at det under den hurtige Kronestigning havde været umuligt for Industrien at nedbringe sine Omkostninger i samme Tempo. Dernæst fremhæves det, at det er det offentliges Pligt at nedbringe sine Krav til Skatteyderne, nedbringe de Byrder, det lægger paa Erhvervene, en Opgave, som denne Regering jo paa særdeles fortjenstfuld Maade har søgt at løse. Dernæst paapeges i Skrivelsen Nødvendigheden af en Beskyttelse i Overgangstiden, og det siges, at det under en saadan aftagende Beskyttelse vil være muligt for de Industrier, som overhovedet kan hjælpes ad denne Vej, efterhaanden at nedbringe deres Produktionsomkostninger saa meget, at de igen kan blive konkurrencedygtige. Altsaa, egen Tilstaaelse skriftligt.

Med fuldt Kendskab til disse Forhold gentog Statsministeren sin Udtalelse fra Januar Maaned, da vore Kriselovforslag i Marts var til Behandling i dette høje Ting: Industrien maatte forstaa det saaledes, at dette Forhold, der laa klart for Dagen, ikke kunde være en afgørende Hindring for Regeringen for at foreslaa en Hjælp igennem Told. Vi maatte forstaa Regeringen og Partiet Venstres Ordførers Udtalelser paa samme Maade. Det maa derfor virke mildest talt overraskende, at Regeringens Vægring ved at foreslaa et Kriseværn nu begrundes netop med denne Omstændighed. For denne Industri har disse Maaneder været særdeles

kostbare, alle Importører og alle, der beskæftiger sig med disse Forhold og kender de Forhold, der hersker paa disse Omraader i Verden omkring os, ræsonnerede jo ganske naturligt saaledes, at Danmark i denne Situation maatte gøre det, som alle de andre Lande havde gjort eller næsten alle andre Lande, nemlig at skabe et Kriseværn, og denne Betragtning førte til en skæbnesvanger Forøgelse af Importen. Industrien har saaledes maattet betale dyrt for den Undersøgelse, der fastslog det, som den selv havde sagt. Men hermed er Sagen jo ikke udtømt, der har i Pressen og paa Møder været ført en Drøftelse af Statsministerens Udtalelser. Jeg bringer i Erindring, at de er tiltraadt af Venstres Ordfører, Gruppens Formand i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg.

Jeg vil nu om Statsministerens Ord sige, at jeg betragter dem fremdeles, som jeg betragtede dem, da de blev afgivet: som en ærlig Mands aabenhjertige Tale. Jeg kan ikke sætte den danske Statsminister paa den Plads, som de ærede Medlemmer Hr. Zahle og Hr. Dahlgaard anbringer ham paa, naar de nogenlunde overensstemmende har udtalt, at de vurderer disse Ord som tve-tydige Udtalelser, afgivet for at klare en vanskelig Situation. En saadan Vurdering rammer i øvrigt efter mit Skøn meget ofte mere den, der vurderer, end den, der vurderes. Men jeg har ganske vist lidt ondt ved at betragte det passerede som en værdig Opfyldelse af det, som under de givne Omstændigheder laa i Ordene. Jeg opfatter Stillingen saaledes, at Partiet Venstre med en næsten utrolig Kortsynethed, uden at overveje de Følger, som dette Skridt politisk kan faa, har forhindret den Mand, som Partiet har kaaret til sin Høvding, i at opfylde det givne Tilsagn, opfyldte det ikke blot formelt, men reelt. Det er i Sandhed ikke blide Kaar at byde sin Høvding.

Jeg skal dernæst gaa over til Ministeriets Redegørelse af 10. Juni, der jo i øvrigt paa flere Punkter er ejendommeligt. Det siges saaledes i den, at Dumping foreligger ikke. Naar man ikke fastslaar, hvad der forstaaes ved Dumping, er Udtalelsen ganske uden Indhold. Det er sikkert, at der fra Udlandet er foretaget Dumping-Salg, for saa vidt som Varer her i Landet er solgt billigere end i deres Hjemland. Det siges videre, at det er Guldlandene, der i væsentlig Grad paafører Konkurrence. Det er ganske rigtigt, men man forbigaar ganske Ozeskoslovakiet, hvad der mildest talt er ejendommeligt, naar man tænker paa, hvilken Rolle Ozeskoslovakiet spiller